

Faraway Blue (Trong Miền Xanh Thẳm)

Contents

Faraway Blue (Trong Miền Xanh Thẳm)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	8

Faraway Blue (Trong Miền Xanh Thẳm)

Giới thiệu

Beta : QuờGenres : one-shot, SA, TWT, hurtfortRating: TNngười yêu chết ở Châu phi. Cậu kéo một gã lông bông ra cắ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/faraway-blue-trong-mien-xanh-tham>

1. Chương 1

Khi hai kẻ ủ ê ấy tiến vào ngõ phía Tây của thị trấn trên một chiếc Corrona màu xanh dương, mọi thứ dường như ổn thoả. Chỉ có vài cụm mây xám nhờ títt mù mé Bắc. Phần còn lại của vòm trời có lẽ sẽ xanh đến ngày tận thế. Rồi tháng Sáu oi ả, cả sự điên rồ lẫn buồn bã, và chiếc xe màu xanh biển sẫm lao vút đi trên xa lộ, dường như vẫn tịnh tiến theo nhịp độ của chúng.

Trong xe, Dan co người lại ở băng sau, gác một cuốn sách lên vai, ngà ngật ngủ trong khi Chris nhấn ga ở tốc độ 120km giờ trên cung đường vắng ngắt. Thỉnh thoảng Chris ngoái nhìn gã bạn đồng hành, và tự thấy cuộc đời quả là một bí ẩn chết tiệt.

Nếu phải mô tả tóm tắt, khi ấy Dan là một kẻ yếm thế hần hoi. Cô người yêu cũ chết mất xác ở Châu Phi, tiền tiết kiệm mất sạch vào bong bóng của thị trường tín dụng. Nhưng quan trọng, Dan cảm giác mình thảm bại hoàn toàn, thế đấy.

Còn Chris, cơ bản hẳn là một thằng dễ mũi lòng như trẻ con đứng trước kem dâu.

Một buổi nọ, tình cờ như bỗng chốc bắt gặp lại loại bánh ngày xưa yêu thích trên phố, Chris thấy Dan đứng trước cửa nhà mình, với dáng vẻ ngờ ngác tàn tạ không thể nào tả được.

-Này, ra căng với tôi không?

-Cái gì? – Chris hỏi, trong bộ dạng mơ ngủ với quần đùi gần như tuột xuống sau hông. – Căng á?

-Ồ, cảng.

-Làm quái gì mới được?

-Thì cảng ấy mà...

Như đã nói, Dan là một kẻ thất bại thảm thương, còn Chris lại là một thằng dễ mủi lòng.

Thế, họ leo lên chiếc xe Corrona màu xanh biển vô vàn yêu quý của Chris, ì ạch lách ra khỏi thành phố, tiến ra xa lộ, nhắm về hướng Tây thăm thẳm, nơi có cảng biển cách đó chừng nghìn dặm.

Tháng Sáu. Biển. Nghìn dặm tíu mù.

2. Chương 2

Giờ thì họ chần chừ, hay đúng hơn là Chris chần chừ. Hắn lòng vòng quanh những con đường nhỏ ở khu Tây thị trấn, không vào trong bãi đỗ xe chính. Xây xắm tối, và Chris bỗng dưng chột dạ. Mình đến đây làm cái quái gì ấy nhỉ? Ba ngày lái xe rông rã để làm cái quái gì nhỉ?

-Này?

-Hở?

-Muốn tôi làm gì đây? Không, ý là tôi hỏi cậu muốn làm gì đây? – Chris đỗ xe lại, hơi nóng lập tức ủa vào.

-Ra cảng. – Dan nói, uể oải nhưng gãy gọn. Cậu ta đã nhồm dậy sau ghế.

-Ê đừng có khùng, giờ này mà cảng kiếc gì nữa? Bây giờ là mấy giờ có biết không?

-Mấy?

-Đủ để cậu tụt quần dài đi ngủ, cậu bé. Tháng sáu thì mặt trời tỏ đến khuya. Nhưng đúng giờ ăn tối rồi. Nghĩ coi làm gì đây? Ngủ trong xe chắc? Và tôi thì không đủ tiền cho khách sạn hạng sang có rượu vang với món tôm hùm và bồn tắm nước nóng đâu.

-Đừng lo, tôi đặt phòng rồi. Ở Rosa, 11 phố Cướp Biển.

-Hả? – Chris hỏi lại.

-Ngày xưa, trước khi có Elizabeth đệ nhất nữa, chỗ này từng là một nơi đầy cướp biển. Cảng cũng là cướp của chính quyền nốt.

-À há.

Thực ra có mấy câu quan trọng Chris muốn hỏi. Đó là: tiền đâu, làm quái gì phải ra cảng, và tiền đâu. Nhưng hắn cậm cùi nổ máy trườn xe đi. Và cả hai không nói gì nữa. Im lặng. Họ là thế đấy.

Khách sạn Rosa là một toà nhà hai tầng có những gian gác gỗ nâu sậm, và những cánh cửa sổ hồng bản lề, và những mảnh vải rèm đôi chỗ bạc màu nhưng đôi chỗ tươi mới đến nỗi cánh hoa xanh thêu trên đó dường như có một vẻ dịu dàng không nơi nào khác có được.

Chủ quán là một người đàn bà tất bật. Chị ta dọn cho họ một phòng đôi trên gác, chỗ ngóng ra được cửa tiệm bán buôn đối diện cách một ngõ nước nhỏ. Mái của nó màu đỏ trầm hơn bất cứ mái ngói nào. Rồi Dan lại tiếp tục ngủ, co mình như con tôm non, trên chiếc giường mà với cậu dường như trở nên rộng thênh. Chris thì tiếp tục tự hỏi, trong khi nhâm nhi chút rượu gin với bánh kẹp phô mai, rằng cuộc đời hắn phải là một bí ẩn chết tiệt.

~

3. Chương 3

Người yêu của Dan, theo như những gì tất cả đều biết, đã chết ở Phi Châu.

Nàng là một thiếu nữ đẹp rực rỡ. Nàng quyến rũ như một ảo ảnh yêu đương. Đích thực nàng là một ảo ảnh yêu đương. Nàng thông minh và ngạo mạn. Và nàng đối xử tàn tệ với không biết bao nhiêu gã trai, sau khi làm họ mê đắm bằng đôi mắt sâu thẳm của nàng.

Trong lá thư cuối cùng gửi cho Dan, cách thời điểm đau thương bí hiểm ở Phi Châu ấy rất lâu về trước, nàng bảo, nàng đã không còn yêu cậu nữa rồi. Chính xác hơn, không phải nàng không yêu cậu. Nhưng bởi cậu không yêu nàng, nên nàng xem như tình yêu nàng đã từng dành cho cậu như một con diều đứt dây trên bầu trời Afghanistan.

Điều. Dứt dây. Buông trôi trên bầu trời thăm thẳm của Afghanistan.

“Dan, em là một con bé ích kỷ tận cùng, vì thế em đã lừa dối, độc ác, tàn nhẫn và làm tổn thương rất nhiều người. Em đã muốn có anh bằng được. Em đã muốn giữ anh bởi vì ý thích sở hữu. Chỉ vì sở hữu. Anh không từ chối. Nhưng từ đó trở đi, tất cả những gì em nhận được là sự im lặng điềm nhiên lạ thường. Em tàn độc vì em muốn khuấy động ý chí anh. Em tin tưởng một lúc nào đó anh sẽ vùng dậy và quất siết lấy em, và em sẽ mỉm cười thỏa mãn đón anh vào lòng. Em vô số lần làm trò điên khùng với anh. Nhưng anh chẳng phản ứng gì cả. Thế rồi em nhận ra em đau buồn biết mấy. Em đã tưởng mình sẽ rời bỏ anh nhẹ nhàng như với nhiều người khác. Nhưng với tất cả tâm sức dốc ra, em kiệt quệ, và đau buồn thay, chính khi ấy em nhận ra em yêu anh sâu sắc.

Em như con diều bị cửa đứt dây trong lễ hội hỗn loạn ở Afghanistan.

Em đã nghĩ mình sẽ sống thọ và hạnh phúc.

Nhưng không. Em sẽ không sống thọ mà hạnh phúc. Hoặc hạnh phúc sẽ ngăn ngui như đời con thiêu thân. Hoặc em sẽ thiếu cả hai.

Dan, anh thờ ơ như thế.”

Trong lá thư, nàng tiên đoán số phận của mình.

Vài tháng sau đó, thông qua bạn bè, Dan nhận tin nàng chết. Ở Phi Châu. Ở hồ Victoria, thượng nguồn con sông Nile huyền thoại. Nàng đã chết trong những vòng nước xoáy. Dưới đáy sâu xanh thẳm, nàng thấy gì? Thấy gì?

4. Chương 4

Hôm sau, thay vì tìm đường ra cảng, Dan dành trọn cả ngày để ngủ. Chris dành cả ngày để lang thang trong cái thị trấn lát gạch cũ trên những lối đi và ngói đỏ nâu trên nóc mái. Hắn đi ra bưu điện để mua một tấm bản đồ. Hắn nhìn những ký tự lạ lùng và những nét vẽ biểu thị những con đường ngoằn ngoèo, nhỏ xíu, tự hỏi mình có khi nào sẽ đi vào tận cùng những con ngõ ấy không, hoặc giả, khi nào mình sẽ tiêu hết những đồng dành dụm ít ỏi vào chuyến đi dị thường này.

-Thế còn cảng? – Chris buột miệng

-Cảng mở cửa từ bốn giờ sáng đến bốn giờ chiều. Chúng tôi để những con tàu nghỉ dưỡng sớm hơn những nơi khác.

-Thế à?

Đột nhiên hắn nghĩ đến những con cá.

Chis là một thằng mà cuộc sống là vô vàn những thứ “đột nhiên”. Đột nhiên tự hỏi, đột nhiên nghĩ đến, đột nhiên vay tiền mở một quán bar nhếch nhác, đột nhiên thích kem dâu vào trưa ngày thứ hai, đột nhiên giận dữ với sự bê tha của chính bản thân mình, đột nhiên để một thằng nhóc lỏi đi nghìn dặm, đột nhiên nghĩ về lũ cá ở cái nơi hút hắt này.

Những con cá. Lũ vây bạc bơi thành đàn óng ánh trong lòng biển bùng sáng ánh mặt trời. Lũ bầy đàn nhảy múa theo hình tròn xoay giữa ngàn vạn con sóng. Lũ tự do. Và những con cá trong chợ của thị trấn, phơi bụng ra trên sạp trắng hếu, những cái mang đỏ máu thấm thương, hoặc quấy đànhạch trong chậu. Bọn cá có khi nào ý thức được đột nhiên chúng bị buông lưới và quăng vào chợ không?

Có lẽ có, mà cũng có lẽ không.

Chis bắt đầu nghĩ, Dan giống như một con cá. Một con cá thiếu nước nghiêm trọng. Hắn tự dưng thấy buồn, ray rứt, hay cái cảm giác lẫn lộn nào đó quặn lên trong ruột. Và thế, hắn quay bước trở về.

Dan hãy còn ngủ. Lưng cậu ta giấu sau làn áo thun mỏng, đến độ ánh nắng chênh chếch có thể rọi xuyên qua. Gương mặt cậu ta giấu trong lớp tóc. Cậu ta có bao giờ ý thức mình sẽ thảm hại đến thế không?

Không.

Dan hãy còn ngủ, như một con cá chết.

Chirs thở dài, thấy như nếu mình còn trẻ hơn một chút, một tí nữa thôi, có lẽ mình đã khóc.

~Hôm nay ra cảng nhé – Sáng hôm sau Chis hỏi.

-Ừm...

-Hôm nay chúng ta ra cảng nhé – Hắn khấn khoản. Làm như chuyện mò ra cảng biển vào tháng Sáu chết dẫm này là việc của hắn, công tác hệ trọng liên can đến nỗi đau của chính hắn.

Dan tỏ ra ngạc nhiên. Từ mé phòng tắm lát gỗ, cậu ngoảnh đầu ra nhìn Chis, phát giác thấy ánh mắt ẩn sâu đầy u tối của hắn. Phía sau lưng Chris, những mảnh thêu hoa của rèm cửa bùng lên trong nắng ban mai. Cậu chột dạ.

-Ngay lúc này ư?

-Thế đưa khi gió nào bảo tôi một mực phải ra đây bằng được thế? – Chris có vẻ giận dữ – Thế đưa mẹ khi nào nhất quyết lỏi tôi ra một cái cảng chết toi chứ. Nào, đến rồi đây. Ra đi, ra đi và giải quyết mẹ nó đi.

Dan thận trọng thu người lại sau mảng tường ốp gỗ. Đó là một cảnh tượng dường như chỉ xuất hiện trong một bộ phim tâm lý vừa cổ điển vừa siêu thực. Một kẻ hau háu, giận dữ kềm nén ngồi ở phía trần đầy ánh sáng. Và một kẻ hèn nhát, chẳng biết nên làm gì, đầy mặc cảm tự ti, trốn sau một góc khuất, nơi bóng tối thập thò men vào.

-Chẳng giải quyết được gì đâu. – Dan chậm rãi nói, cố lấy những hơi thật nhẹ nhàng – Thật sự thì chẳng giải quyết được gì cả.

Cơn giận bất thành linh bùng lên trong ngực Chris. Hắn khó thở và nóng bừng hết cả người. Như một con thú hoang trong cơn đói, hắn vùng dậy, lao nhanh về phía Dan, lỏi cậu ra ngoài và dứ nắm đấm vào mặt cậu.

-Cậu là đồ chết giẫm, Dan. Cậu là thứ hèn nhát hơn cả một con chuột. – Chris hỏn hển nói.

Dan quay mặt đi, im lặng.

Cuối cùng, Chris đã không đấm vào mặt cậu. Nhưng hắn quăng Dan xuống nền nhà như quăng một bó cỏ khô. Dan khề khàng cười, môi nhếch lên méo mào. Chris đóng cửa phòng đánh rầm. Hắn biến mất phía bên dưới cầu thang.

5. Chương 5

Trên đường đi, họ đã băng qua một đoạn đường đèo dốc.

Có một rặng núi chắn giữa nơi họ ở và miền duyên hải. Có một con đường độc đạo, men theo sườn núi, chạy dưới bóng của những vĩa rừng xanh rì. Một cung đường đèo cua theo miệng vực thẳm. Hẹp té, hiểm trở. Những khúc quanh ngất. Lên, xuống. Sâu hút hút.

Chris chưa bao giờ leo đèo.

Vô lăng của chiếc Corrona phủ đầy bóng của vòm lá. Vô vàn mảng nắng lướt qua, rồi lại lướt qua. Chris nhấn ga một cách ngập ngừng. Hắn chưa từng nghĩ mình sẽ vượt một đoạn đường dốc lạ lẫm đến thế. Một dốc núi là lướt quanh co, chẳng biết dẫn về đâu. Cua trái, rồi phải. Bên cạnh con đường bé nhỏ là cả một vực núi, xanh ngòm ngòm và sâu hoắm. Một bên núi, một bên vực, và chiếc Corrona như một bào tử màu xanh dương im lặng lách qua.

Nếu như, nó rơi xuống vực. Hoặc không kịp thắng lại trước một khúc quanh, lao vào núi.

Nếu như, họ chết.

Chris nín thở, bàn tay siết chặt vô lăng đã bắt đầu rướm mồ hôi. Hắn căng mắt ra nhìn từng khúc đường lộ rõ sau mỗi lần rẽ. Mắt hắn bị quán chặt vào vòm xanh rì của cây cối. Người hắn như lâng lâng bay mỗi lần nương theo con đường mà lướt lên hay xuống một đoạn dốc. Bất chợt hắn thấy say mê con đường này, vẻ đẹp bí hiểm và chết chóc của nó, vẻ quyến rũ là lướt như cuốn người ta lên những tầng mây. Cả sự sợ hãi thót lòng. Và toàn thân như được lọc hết qua một màu xanh.

Thế rồi hắn thấy, chuyện mình đang làm thật là vô nghĩa. Ấy là khi, đột nhiên hắn nghĩ đến biển, cái hải cảng xa xôi đáng nguyên rửa mà hắn đang nhắm tới. Đèo, biển, hải cảng, vòm cây, hẻm núi, vực, tại sao lại là tất cả những thứ đó. Mà không phải chỉ đơn giản là cuộc sống thường ngày với một tách cà phê nóng vào buổi sớm?

Tất cả xảy ra trong cái tháng Sáu bất thường này.

Bỗng dưng Chris ghét Dan kinh khủng.

Cậu ta đang làm gì? Có lẽ ngủ. Có lẽ nằm co ro trên băng sau, nhìn lên mảng trời lọc qua cửa kính xe để đếm chuỗi đốm nắng trôi tuột qua mắt mình.

Có lẽ vẫn còn buồn bã.

Nhưng khi Chris buông trôi cho chiếc Corrona tuột đi trên một triền dốc uốn lượn, Dan đặt tay lên người hắn.

Bàn tay ấy, bàn tay vươn ra từ phía sau lưng ghế, cùng với toàn bộ thân người, chạm vào phía trước ngực Chris. Phía dưới cổ, ngay gần nơi trái tim.

Chris không nhìn xuống. Hắn không dám nhìn xuống. Lơ là một chút, biết đâu chiếc xe sẽ lao xuống vực. Thế nên mặc kệ thứ hơi nóng kỳ quặc tỏa ra nơi trái tim mình đang đập và vùng xúc giác gần kề, Chris vẫn giữ cho mắt mình nhìn thẳng.

Dan gần như nhào hết người về phía trước. Cánh mũi cậu ta khẽ chạm vào phía sau gáy Chris. Chiếc Corrona chệch choạc vút xuống triền dốc thoải. Trong khoảnh khắc, chẳng hiểu chuyện gì đã diễn ra. Một tiếng rít vụt lên khi bánh xe cạ mạnh vào mặt đường. Bên trong xe im lặng đến ngạt thở. Còn bên ngoài, chiếc xe chúi xuống, độ cao vùn vụt lướt về bên trên, cành lá thoát chốc trở nên hung bạo.

Thoắt chốc, rồi biến mất.

Chỉ có nơi bàn tay chạm vào vùng gần với trái tim hắn, hơi nóng vẫn không thôi lan tỏa.

Dan đã nhìn qua gáy Chris về phía trước. Đăm đăm.

Khi chiếc Corrona đã đi gần hết qua cung đường dốc, cậu từ tốn rút tay về. Chris thở phào, như thể cả năm nay hẳn bị nghẹn phổi và giờ đây khối nghẹn ấy đã được nhấc lên. Nhưng tim hẳn vẫn còn đập mạnh, hoặc lâu lâu lại nhói lên một nhịp.

Cho đến tận bây giờ, ở cái khách sạn Rosa cũ kỹ này.

~Suốt cả buổi sáng hôm đó, bầu trời chao chát chao chát tiếng những đàn chim phương nam. Từ miền cực buốt giá, chúng bay về thị trấn thành từng đàn lớn, cánh rợp cả một khoảng không trung. Trong những hơi gió lùa qua các ngõ ngách trong thị trấn, người ta có thể ngửi thấy mùi chúng. Lũ chim, chúng sà xuống mặt biển, tự do tận hưởng những thời khắc ấm áp của mùa hè. Tháng Sáu, buổi trưa là một khối hơi nóng khổng lồ úp trùm lên các bờ bãi. Biển thành hơi căng mình ra dưới bầu trời nóng rẫy. Đám thuyền ngoài xa, trông nhỏ xíu như kiến, chậm chậm lướt đi.

Mọi việc đều có vẻ ổn thỏa. Chưa có dấu hiệu gì sẽ mưa.

Chris nghĩ thế.

Hắn ngồi lười nhác như một con mèo bắt đấm chí trong một quán café gần chợ hải sản. Ăn một lát cá phi lê rán và một cốc nhỏ nước quả lên men. Về như cả hôm nay nữa, hẳn sẽ chỉ ngồi đây thôi, cùng với thứ thời tiết vừa oi ả vừa rộng mở. Mùi cá tươi, hay mùi gạch những con tôm sống lùa hết vào trong bầu không gian chật hẹp. Chris nghĩ có lẽ áo hắn cũng đã có mùi như lũ cá rồi. Hay là mùi biển. Thứ mùi nồng, man mát vương khắp mọi nẻo, ùa vào trong khoang mũi, khiến mỗi lần tìm hắn nhói lên lại càng thêm khó chịu.

Mỗi lần hắn nhớ đến hơi thở cậu phả sau gáy.

Liệu, có giống như hơi biển không nhỉ?

Thực lòng mà nói, Chris yêu chuyến đi này. Như yêu quán café nhỏ của hắn. Như yêu kem dâu trưa thứ hai. Rất vô căn cứ. Nhưng hắn yêu cảm giác phóng túng mà đơn côi tận cùng khi phóng đi trên những con đường thăm. Hắn yêu rừng núi có cung đường đèo xanh rì lá. Yêu tháng Sáu bắt chợt trùm phủ lên mọi nơi. Yêu những nét vẽ nhỏ như hoa trên rèm cửa, những nét vẽ trong bản đồ mô tả cái thị trấn lạng lẽ đầy mùi cá.

Cả thứ hơi nóng đau đầu u buồn đã từng đặt gần chỗ trái tim.

Có lẽ.

6. Chương 6

Dưới làn nước sâu hun hút đó, em thấy gì?

Đó là một nỗi ám ảnh. Như mùi một loại thuốc lá có tính chất gây nghiện cao. Câu hỏi ấy là một niềm day dứt. Đủ mãnh liệt để kéo tuột Dan đi nghìn dặm. Đủ tàn bạo để làm tan nát trái tim cậu.

Chloe đã chết vào mùa xuân năm hai mươi ba tuổi, tại hồ Victoria.

Họ gặp nhau lần đầu trước ngõ dẫn vào quán café của Chris. Một cái quán eo hẹp, nhưng lạ thay, nắng vẫn len lỏi vào được vào các buổi sáng đẹp trời. Nàng ngồi như một đóa hoa kiêu diễm bên quầy bar, vừa uống cappuccino vừa lên kế hoạch cho chuyến đi sắp tới. Khi ấy, nàng gặp Dan, ngay trong chính giai đoạn bình thản nhất của cuộc đời cậu.

Dan như một mảnh trăng khuyết, mỏng mảnh, bất toàn, dù có làm vẻ diễm nhiên cũng khiến người ta day dứt.

Câu đầu tiên nàng hiếng mắt hỏi cậu: – Anh có thích Uganda không?

-Uganda?

-Nó ở châu Phi.

-Có gì ở Uganda?

-Tôi không biết. Nhưng có lẽ sau khi tốt nghiệp đại học tôi sẽ đến đó. Cùng với Tanzania. Những người bạch tạng ở Tanzania bị truy đuổi và giết chết. Như một thứ đồ tế lễ.

-Châu Phi là cái xứ nóng như bánh nướng – Dan lơ đãng nói.

Chloe bật cười, yêu kiều phóng túng. Hài hước lắm, nàng nói. Nàng chưa thấy một ai như Dan.

Họ đến với nhau một tháng sau đó. Trong một cơn mưa trái mùa tầm tã rơi trên mái hiên, dội nước vào các máng xối. Chloe say đắm ghì chặt lấy cậu, lấy sự mỏng mảnh nơi cậu. Dan sợ hãi, vùng trốn đi. Nhưng cậu không đủ sức mạnh. Cậu buông xuôi.

Đời cậu là một chuỗi dài buông xuôi, u sầu, và buông xuôi.

Mọi chuyện xảy ra theo cách mà nó xảy ra. Dan không thể nào hiểu được, vì sao Chloe yêu cậu đến thế, và cậu thờ ơ với nàng như thế. Cái gì phiền muộn nơi cậu? Hay bởi cậu giống như một hạt bụi trong cái xã hội khổng lồ này, bay mãi bay mãi mà không có chỗ nương thân? Hay bởi Chloe là một sinh thể căng tràn sức sống, nhiệt tình đến độ khiến cậu sợ hãi? Hay chính bởi vì cậu quá khờ dại ngơ ngác, nên nàng đã yêu cậu đau thương đến thế?

Họ gặp nhau trong quán của Chris, và chia tay cũng trong quán của Chris. Chloe đã khóc. Dan đã quay mặt đi. Chris đã im lặng.

Những tách cà phê tỏa khói trong nắng xế trưa.

Nửa năm sau, Chloe chết ở hồ Victoria, trên một chuyến bay từ Uganda đến Tanzania.

Dưới đáy sâu hun hút đó, Chloe, em thấy gì?

~Chris không bao giờ biết được, Dan đã ra cảng. Ngay cái đêm cậu thức dậy sau cả ngày trời ngủ. Ngay sau cái khoảnh khắc mà Chris nghĩ rằng có lẽ mình đã khóc.

Chris lái chiếc Corrona yêu quý của hắn đến một tiệm sửa xe cách đó khá xa. Và hắn sẽ uống rượu, uống đến say mềm. Trước khuya muộn, Chris sẽ không về. Hắn sẽ là một con sen say khướt, giận dữ, yếu mềm, bởi nỗi đau không phải của hắn. Để rồi sáng hôm sau giận dữ, nhìn Dan đắm đắm.

Trước khi Chris khắc khoải bảo Dan hãy ra cảng đi, cậu đã đến bờ kè.

Lúc bảy giờ, Dan ngồi trong bồn tắm, thẩn thẩn trên đầu gối của mình. Cậu tự hỏi, khi chiếc máy bay lao xuống hồ, Chloe đã thấy gì. Nước róc tóc chảy trong bóng tối.

Cậu mặc quần áo, ra khỏi khách sạn, đón một chiếc taxi màu vàng ra bờ kè gần cảng.

-Giờ này cảng không mở cửa – gã tài xế nói

-Không sao, tôi ra bờ kè gần đó – Dan cố giữ giọng mình điềm tĩnh.

-Hồ Victoria... – một lúc sau cậu thì thầm

-Ồ Châu Phi chứ gì. Nó được gọi là Bể Linh Hồn.

Cậu xuống ở đầu bờ kè ngăn sóng. Những con sóng ở đây vào mùa hè thường rất yên ả. Nhưng khi bão đến, chúng điên cuồng như thể muốn chìm chết thị trấn nhỏ bé. Bờ kè rất cao, nước triều đang lên. Dan nghe tiếng nước rào rạt vỗ vào chân đá. Cậu đứng bên trên, nhìn xuống những đầu ngọn sóng trắng ủa đến rồi rút đi vào màn đen. Cậu nhìn ra xa, những chiếc thuyền câu thấp đèn, trông như bầy đom đóm ướt át lập lờ.

Màn đêm dày đặc.

Cậu nghĩ đến những cuộc chuyện trò với Chloe sau những đêm dài, những cuộc chuyện trò lúc trời chưa tỏ, lặng lẽ cất lên trong bóng tối của căn phòng. Bây giờ cậu lại nhớ đến chúng, rõ mồn một, mặc dù chúng đã xa, xa lắm rồi.

Như con diều đứt dây trên bầu trời Afghanistan.

-Em luôn luôn nghĩ đến những vùng nước.

-Nước à?

-Ví dụ như biển, đại dương, những bể hồ rộng lớn. Những vùng nước thăm. Thật kỳ lạ, em yêu những vùng nước. Em bị chúng ám ảnh.

-Thế em đã từng đến “một vùng nước” chưa?

-Chưa, nên em rất muốn đến. Em sẽ ra đến tất cả đại dương và tất cả biển hồ trên thế giới, đắm chìm trong sự mê mông của chúng, trầm mình vào giữa vùng xanh dương vô tận của chúng.

-Ừm.

-Em ước mình có một chiếc thuyền. Nó sẽ rời cảng, căng buồm, và đi mãi trên đại dương đến bờ bên kia của thế giới. Đến những xó tận cùng, như New Zealand hay Fiji.

Giờ, Dan đang ở trước một vùng nước. Cả một biển nước đang mở rộng trước cậu, đen ngòm ngòm như cửa dẫn vào một cõi khác. Giờ đây, khi cậu cuối cùng đã ở bên cạnh một vùng nước mê mông, sẵn sàng nhổ neo một chiếc thuyền ra khơi như đám thuyền câu ngoài ấy, Chloe đã không còn nằm trong vòng tay cậu nữa.

Khi Chloe lao xuống từ bầu trời thẳng thốt, nàng có lẽ đã nhìn thấy vùng nước định mệnh của chính mình. Những đám mây màu ngà trôi tuột qua, vòm trời đảo ngược, hồ nước mê mông bao tỏa không gian. Là biển hồ sâu nhất Châu Phi, là vùng nước ngàn năm vĩnh cửu, nuôi dưỡng dòng sông Nile, nuôi dưỡng Địa Trung Hải, nuôi dưỡng sự tạo hình và lụi tàn của các nền văn minh. Những cơn mưa trên hồ Victoria, những bờ bãi tiếp theo lòng nước bất tận của hồ Victoria, những chiếc thuyền hiến tế của các bộ tộc trên hồ Victoria. Những linh hồn trong hồ Victoria.

Nàng lao xuống.

Những linh hồn trong màu xanh thăm thiết của hồ Victoria.

Dan nghe tiếng sóng vỗ dưới chân mình. Cậu đã gần như ruồng bỏ Chloe, giờ đây cậu lại mãi miết đi tìm ước nguyện của nàng. Khao khát của một người đã chết. Là một người đã chết.

Dan biết mình sụp đổ.

Cậu gào lên thăm thiết. Thăm thiết. Kêu đến xé họng ra. Biển đêm, những con sóng nuốt chửng lấy giọng gào của cậu. Mãi rồi, Dan quỵ xuống, ôm lấy mặt mình, run từng nếp da một. Cậu ư hử khóc.

Cậu đã từng có Chloe. Cậu đã từng được quan tâm. Cậu đã từng thấy mình có lẽ cũng sẽ hạnh phúc.

Nhưng cậu đã sợ hãi.

Và tất cả thành ra thế này đây.

Như cậu nói với Chris vào buổi sáng hôm sau, chẳng giải quyết được gì cả.

~

7. Chương 7

Khi Dan đặt tay lên ngực Chris, hẳn cậu đã muốn cả hai cùng chết.

Trước khi ra đến biển.

Hoặc giả, cậu cần ai đó hiểu mình.

Đi cùng mình.

Tháng Sáu. Ra biển. Nghìn dặm tí mù.

~Ra cảng!

Hôm sau, Dan nói. Ngay khi cậu vừa tỉnh dậy khỏi giấc ngủ mê mệt. Tiếng bầy chim cực Nam huyền náo trên mái nhà. Bóng những cánh hoa xanh dịu dàng hơn bất cứ màu xanh nào khác đang in lên áo cậu. Trên ghế sofa, Chris sững người mất một lúc. Họ đơn giản nhìn nhau.

-Ra cảng nào – Dan lặp lại.

-Hở? – Chris hỏi, giọng tràn đầy ngạc nhiên.

-Chẳng phải đây là mục đích ban đầu của chúng ta sao?

Chris nhún vai. Ừ, hẳn bảo, ừ.

~Họ lại leo lên chiếc Corrona màu xanh dương. Chiếc xe nhỏ, ghế nệm đượm mùi bụi đường. Nhưng khi nó tiến ra ngoài vùng nắng trong tháng Sáu, màu sơn phủ trên nó bóng nhẫy, đẹp dễ và nhức nhối như một vết sẹo trên đường phố cũ kỹ.

Họ rời Rosa, men theo những con phố chính. Thị thoảng Chris nhìn bản đồ. Dan điềm nhiên ngắm nghía những đứa trẻ và những người phụ nữ trong các quầy hàng hải sản. Có rất nhiều cửa hàng bán buồm. Một số khác lại nhận đóng tàu. Lũ chim bay náo loạn trên không trung. Vòm trời chói chang. Từ một quán ăn nhỏ tuôn ra một điệu soul tiết tấu nhanh.

Con đường dần mở rộng khi họ ra khỏi thị trấn. Những tốp phụ nữ trong chợ lùi về sau. Thay vào đó là đoàn xe thồ. Đầy cá. Đầy mùi của đại dương, đến độ khiến Dan khó thở.

Họ đỗ lại trước cảng.

Đó không phải là một cảng tàu lớn. Chẳng có cảng tàu lớn nào lại đặt ở vùng nước nông. Thị trấn này nên từ những tay cướp biển, và đến giờ cảng của nó vẫn chỉ là một cảng cá, hay cảng của những gã dong thuyền phiêu lưu trên đại dương xa mịt mỗi ghé về. Cầu cảng có nhiều đoạn bằng gỗ. Những chiếc cọc ướm sừng, đầy hàng trăm, chôn sâu xuống phía dưới mặt nước, buộc dây neo của đám thuyền đánh cá nhỏ lẻ. Bầu huyền náo quện khắp nơi. Những cơn gió và sóng đẩy đám thuyền tròn trĩnh, tròn trĩnh.

Cảng.

Thuyền buồm.

Bầu trời tháng Sáu.

Dan thấy mình đông đầy viễn ảnh. Cậu đứng chết trân một lúc, đôi bàn tay run rẩy.

Lấy một con thuyền, căng lên cánh buồm xanh hơn cả da trời, cởi dây neo, nương theo gió mà ra khơi vĩnh viễn.

Mãi mãi, và mãi mãi, Dan đã mất Chloe rồi. Đó không phải là nỗi đau tận cùng khi mất đi người yêu dấu. Chỉ là, Dan đã mất Chloe rồi.

~Chris mua bia ở một quán rượu trong cảng. Họ ngồi trên những chiếc ghế nhựa dưới tán dù, ngắm cảnh những con thuyền đêm cập bờ dỡ hàng, những con thuyền ngày nhổ neo ra khơi. Một lúc thật lâu sau, khi đã thỏa thuê, Dan lặng lẽ đứng dậy đi về phía bờ kè. Chris lục tục theo sau. Họ đi, ngà ngật, cách nhau một khoảng, khấp nép lạ lùng, nghe tiếng sóng mãi miết xô bờ.

– ... Thế này cũng không tệ – Chris lên tiếng.

Dan ngoảnh lại: – Hở?

-Ừm, tôi thích chuyến đi này. Rất thích là đằng khác – Chris bỗng dưng thấy mình ngượng ngập hẳn đi. Tim hẳn lại nhói lên một nhịp. Hẳn nhớ về bàn tay đặt lên chỗ gần nơi trái tim. Về hơi thở lạ lùng.

Dan ngồi bệt xuống mặt kè, ra hiệu cho Chris đến gần. Bỗng dưng giữa họ xuất hiện một mối liên kết dị thường. Không quá ngọt ngào, không quá ấm áp, mà êm ả như chính bầu không gian lúc này đây. Nắng chói chang làm lóa mắt họ. Biển dẹt kim tuyến trải tung từ tí chân trời.

-Chris, nếu tôi cởi mở hơn một chút, có lẽ tôi đã yêu Chloe. Cô ấy sẽ ở bên cạnh tôi và không đi Châu Phi. Giọng cậu khắc khoải lút chìm vào tiếng xao xác của bầy chim trên đầu.

-Không, không phải vậy – Chris bảo, thấy giọng mình lạc hẳn đi. – Chẳng phải là ít hơn hay nhiều hơn. Vấn đề không nằm chỗ đó.

-Chính xác vấn đề nằm ở đó đấy. Tôi đã không đủ can đảm để yêu Chloe.

-Nhưng cậu đủ can đảm để đi cả ngàn dặm đến tận đây. Thấy không?

Dan thở những hơi rất dài, ngắt quãng. Gương mặt cậu tràn ngập hoang vắng.

Im lặng một lúc, Chris nói: – Cô ấy rất xinh đẹp.

-Tuyệt đẹp.

Thế rồi, Dan khóc. Im lặng rơi những giọt nước mắt. Cậu cau mày nhìn mãi mốt về phía biển xa. Tim Chris lại nhói lên một nhịp nữa. Một nhịp đủ đau để hấn kéo Dan dựa vào vai mình, và quàng tay ôm suốt lưng cậu, suốt làn áo cậu. Một cái ôm để giữ cậu không đổ vỡ. Một cái ôm an ủi.

-Cám ơn anh. Vì tất cả.

Chris khẽ khàng đưa mái tóc cậu vào cạnh mũi mình. Giờ thì hấn hiểu, vì sao Chloe yêu Dan đến thế. Sự dễ vỡ nơi cậu giống như một con thuyền mô hình trong chai thủy tinh. Một chút nước xanh làm đại dương. Một chút lung lay làm gió. Một cái gì đó độc nhất và mỏng mảnh. Cái gì đó người ta thường lãng quên trong chính bản thân mình.

Sự khờ dại tinh nguyên.

-Ngốc, cậu là khách quen của quán tôi mà.

-Đúng thế nhỉ – Dan bật cười. Rực rung động của nụ cười truyền sang vai hấn, khiến Chris có cảm giác ngưỡng ngừng như một đứa trẻ lần đầu tiên đứng trước cửa hàng kem. Hấn đặt môi lên hõm tai cậu. Khẽ khàng hơn cả một cái hôn.

Những con thuyền tiếp tục giống buồm ra khơi.

Cuộc sống quả là một bí ẩn chết liệt.

-Sự quen thuộc, đúng thế. Sự quen thuộc. – Dan đã thôi khóc. Cậu cười, thoải mái và cởi mở, hấp háy cười. Hấn cười theo. Trước họ, biển căng lên xanh bóng, rào rạt chuyển mình theo những đợt gió trong lành.

-Tại vì có cậu ngồi sau xe nên tôi mới thích chuyển đi này như vậy – Chris nói – Nên đừng có khổ sở thế nữa, cậu nhỏ.

Dan không đáp trả. Có lẽ cậu sẽ im lặng cho đến khi trở về. Nhưng cậu thấy những ám hiệu, rằng dường như cậu được cho phép bình yên trở lại, và cõi lòng có thể được thanh thoi. Bởi chính nỗi rung cảm này, xự xúc động vô bờ này. Cậu được cho phép mở lòng ra, trải căng mình ra rộng lớn, như biển vậy. Cậu sẽ không bao giờ quên những gì đã mất. Nhưng còn bàn tay Chris đặt lên vai cậu lúc này đây, một bàn tay to lớn dịu dàng này, cậu cũng sẽ nhớ mãi.

Chris ngân nga hát mấy câu không rõ lời.

Còn Dan, cậu đơn thuần nhắm mắt lại, nghĩ về sự mệnh mông.

~Máy bay Uganda vút xuyên qua vòm trời Phi Châu. Hồ Victoria thăm thẳm. Chiếc Corrona và hơi thở bên sườn núi. Ra biển. Nỗi đau. Tình yêu. Tháng Sáu. Nghìn dặm tí mù. Chloe, dưới đáy xanh thẳm, tạm biệt em.

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/faraway-blue-trong-mien-xanh-tham>